

Arrest

nr. 144 461 van 29 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering van 23 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. WAERENBERGH, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij beslissing van 2 juli 2014 wordt de oorspronkelijk aan de verzoekende partij toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken. De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bij arrest X van 30 september 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen dient de verzoekende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State dat toelaatbaar werd verklaard.

Op 23 april 2015 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding op het oog van verwijdering ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot vasthouding

In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Het voordien gegeven bevel is niet definitief. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.5 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.5.2.1. Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 EVRM, van de rechten van verdediging, de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.5.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Om een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken dient de verzoekende partij *prima facie* aan te tonen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, of op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel is *prima facie* onontvankelijk.

3.5.2.3. De verzoekende partij voert ook de schending van artikel 3 EVRM aan en geeft naast een theoretische uitleg over voormelde beginselen en over artikel 3 EVRM te kennen dat haar subsidiaire beschermingsstatus enkel is ingetrokken omdat zij een correctionele veroordeling opliep die door de verwerende partij volgens haar ten onrechte is gekwalificeerd als zijnde een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). De motivatie is incorrect waar gesteld wordt dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij wijst op het toelaatbaar verklaard cassatieberoep tegen de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij wijst erop dat twee jaar voordien er geen reëel binnenlands vluchtalternatief werd weerhouden. Ondertussen is de situatie in Afghanistan verslechterd en zij verwijst naar een rapport van januari 2015 van EASO. Tevens gaat zij in op geweldplegingen die zich voordoen in Jalalabad, stad waarnaar zij zou worden gerepatrieerd. Zij tracht haar stelling te staven door neerlegging van een deel van een rapport en andere artikelen, die zij deels citeert in het verzoekschrift en door verwijzing naar websites.

3.5.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad

zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

3.5.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat bij arrest X van de Raad van 30 september 2014 werd beslist de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken met de volgende motieven:

“(…)Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker, toegekend op 7 maart 2013, bij beslissing van 2 juli 2014 op grond van de artikelen 57/6, 6° en 55/4 van de vreemdelingenwet heeft ingetrokken, gezien verzoeker op 31 maart 2014 door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden. De commissaris-generaal motiveerde daarbij dat de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld zonder twijfel een ‘ernstig’ misdrijf uitmaken in de zin van artikel 55/4 van voormelde wet, gezien het delict mensenhandel betrof.

(...)

Op 31 maart 2014 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van achttien maanden en dit om feiten van mensensmokkel. Uit dat vonnis blijkt dat verzoeker hand en spandiensten leverde aan de mensensmokkelbende door tickets van de Franse spoorwegen te kopen voor het smokkelen van personen en het vergaren van sleutels voor één van de leiders van de bende. Verzoeker zou daarbij op de hoogte zijn geweest van de activiteiten van de bende en daarover met de leiders telefonisch te hebben gecommuniceerd in een codetaal. Uit die gesprekken, die werden afgeluisterd, werd vastgesteld dat verzoeker actief betrokken was bij mensensmokkel als lid van een criminele organisatie, evenwel zonder beslissingsbevoegdheid. Verzoeker werd daardoor veroordeeld tot het “wetens en willens deel uitgemaakt te hebben van een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met een gevangenisstraf van drie jaar of met een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, en waarbij gebruik gemaakt wordt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of waarbij commerciële of andere structuren worden aangewend om het plegen van het misdrijf te verbergen of te vergemakkelijken, ook al had hij niet de bedoeling een misdrijf te plegen in het raam van die organisatie of daaraan deel te nemen op één van de wijzen bedoeld in artikel 66 en volgende van het strafwetboek.” Dat verzoeker daarbij “niet de bedoeling had een misdrijf te plegen bedoeld in artikel 66 ev. van het Strafwetboek” doet daarbij geen afbreuk aan de vaststelling dat de reglementaire handelingen waarvan sprake (het kopen van treintickets en het vergaren van sleutels) bewust door verzoeker werden gesteld teneinde de mensensmokkel te faciliteren. Uit het vonnis blijkt immers dat hij op de hoogte was van het feit dat de vijfde beklaagde, voor wie hij een inbussleutel zocht, een mensensmokkelaar is, hij is eveneens op de hoogte van de codetaal en spreekt minstens in één gesprek met codetaal. Wat betreft de verzachtende omstandigheden die verzoeker in zijn verzoekschrift naar voor brengt, dient te worden benadrukt dat de Raad gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat die blijkt uit het vonnis. De commissaris-generaal kon op basis van het vonnis, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader terecht vaststellen dat verzoeker zich onbetwistbaar schuldig gemaakt heeft aan een ‘ernstig’ misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Er wordt geen schending aangetoond van de artikelen 49/2, § 5, 57/6, 6° en 55/4 van de vreemdelingenwet, noch van de zorgvuldigheidsplicht.

Het citaat vermeld in dit arrest komt uit de motivering van de correctionele veroordeling van de rechtbank van eerste aanleg. Ten andere komt het de Raad niet toe de intrekking in casu te herbeoordelen. In die mate zijn de grieven gericht tegen de inhoud van deze vaststellingen en overigens het geheel van dit arrest niet dienstig.

Voorst werd geoordeeld:

“ (...)Betreffende het advies over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 EVRM.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat de eventuele verwijdering van verzoeker naar Afghanistan geen schending van artikel 3 EVRM kan opleveren. De beweerde vrees voor vervolging door de taliban kan daartoe niet dienstig worden ingeroepen, gezien de commissaris-generaal deze vrees in zijn beslissing van 28 november 2011 ongeloofwaardig had bevonden. Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 wegens het risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in verzoekers land van herkomst, oordeelde de commissaris-generaal op basis van actuele informatie dat verzoeker over een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, zodat zich evenmin in deze zin een schending van artikel 3 voordoet.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat er voor hem een hervestigingsalternatief voorhanden is te Jalalabad. Hij wijst erop dat in de beslissing die hem de subsidiaire bescherming had toegekend expliciet werd gemotiveerd dat er “een tekort was aan een reëel binnenlands vluchtalternatief”. Verzoeker leidt verder uit twee rapporten van de commissaris-generaal en een rapport van ANSO (stukken 5 a, b en c) af dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar “significant verslechterd” is tussen 2011 en 2013. Verzoeker merkt op dat hij geen familie heeft in Jalalabad, zoals blijkt uit zijn gehoorverslag en wijst erop dat er recent (20 maart 2014) niet minder dan 18 doden vielen bij een aanval van de taliban in Jalalabad (stuk 6). Verzoeker vestigt tot slot de aandacht op het feit dat tot op

heden aan Afghanen afkomstig uit de provincie Nangarhar de subsidiaire bescherming werd toegekend, hetgeen hij wenst te staven met een beslissing van de commissaris-generaal van 18 september 2013 (stuk 7).

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad, en dat er zich actueel in Jalalabad slechts sporadisch geweldacties voordoen, gericht tegen ‘high-profile’-doelen verbonden aan de Afghaanse overheid of de internationale gemeenschap en waarbij burgers niet gevisieerd worden. Dientengevolge besluit de Raad dat gewapend geweld slechts sporadisch voorkomt in Jalalabad en niet gericht is tegen burgers, waardoor de impact ervan op het leven van Afghaanse burgers aldaar minimaal is (‘COI Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale Analyse, Deel 1: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, d.d. 25 juni 2014, p. 31 tot 34). De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt vermogen daar geen afbreuk aan te doen. Het ‘stijgend aantal incidenten’ tussen 2011 en 2013 beschreven in stuk 10, a), b) en c) slaat op de situatie voor de ganse provincie Nangarhar, terwijl in casu slechts de sterk verschillende geweldsituatie in de grootstad Jalalabad relevant is. Het incident beschreven in stuk 11 tenslotte bevestigt dan weer het geweldpatroon zoals beschreven in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waarin datzelfde incident overigens ook werd besproken. Luidens dit artikel was de aanslag niet willekeurig, doch wel gericht tegen een politiepost van de Afghaanse overheid, en kwam er slechts 1 burger bij om het leven. Dit geïsoleerde slachtoffer vermag dan ook op zich niet aan te tonen dat er actueel in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld heerst dat voor verzoeker bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade, en dus een schending van artikel 3 EVRM, zou uitmaken. In zoverre verzoeker betoogt dat hij geen familie heeft in Jalalabad, merkt de Raad op dat er voor verzoeker, gelet op zijn profiel (een meerderjarige gezonde jonge man die meerdere talen spreekt), evenmin concrete aanwijzingen zijn dat hij bij hervestiging in Jalalabad geconfronteerd zou worden met socio-economische omstandigheden in die mate dat zij op zich een schending zouden uitmaken van artikel 3 EVRM.”

Bijgevolg is er reeds een onderzoek gevoerd naar het bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM in de mate dat de verzoekende partij wordt verwijderd naar Jalalabad. Het gegeven dat enkele jaren voordien werd geoordeeld dat geen binnenlands vluchtalternatief voorhanden was doet geen afbreuk aan vaststellingen anno 2014. Evenmin kan verzoeker op dienstige wijze verwijzen naar andere personen uit diens provincie die wel een subsidiaire beschermingsstatus verkregen nu iedere persoon individueel moet worden beoordeeld.

3.5.2.6. In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat er sedert het uitgesproken arrest X van de Raad een verslechtering van de situatie in Afghanistan is volstaan opmerkingen dienaangaande niet. Om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen dient de verzoekende partij aanwijzingen te geven dat de toestand in Jalalabad verslechterd is sedert het voormelde arrest van 30 september 2014.

In casu meent de Raad dat geen dergelijke aanwijzingen worden gegeven. Er wordt op gewezen dat uit voormeld arrest blijkt dat: *“dat er zich actueel in Jalalabad slechts sporadisch geweldacties voordoen, gericht tegen ‘high-profile’-doelen verbonden aan de Afghaanse overheid of de internationale gemeenschap en waarbij burgers niet gevisieerd worden. Dientengevolge besluit de Raad dat gewapend geweld slechts sporadisch voorkomt in Jalalabad en niet gericht is tegen burgers, waardoor de impact ervan op het leven van Afghaanse burgers aldaar minimaal is”.*

De artikelen en rapporten waarnaar de verzoekende partij verwijst en uit citeert tonen prima facie geen verandering aan. Immers heeft de Raad in het voormeld arrest er al op gewezen dat er zich weliswaar geweld kan voordoen maar dat dit gericht is op specifieke doelen en niet op burgers. Uit het EASO – rapport waarop de verzoekende partij zich steunt blijkt dat de situatie in de provincie Nangarhar problematisch is maar dat dit niet kan gezegd worden van Jalalabad, waar verschillende honderden personen hun toevlucht zochten (pagina 101) terwijl anderzijds het geweld zich richt op overheidsgebouwen en politiekantoren (pagina 100 voorgelegd rapport EASO Country of Origin Information Report), dat de verzoekende partij bijbrengt. Er lijkt dus eerder sprake te zijn van doelgericht geweld in plaats van willekeurig geweld.

Het artikel van “Guardian” (stuk 9) gaat ook over een aanslag gericht tegen een bank waar de ambtenaren worden uitbetaald. Stuk 8c van de verzoekende partij spreekt wat Jalalabad betreft over een “kleine aanval in Jalalabad”, weerom op een overheidsgebouw. Stukken 8a en b handelen over de algemene situatie in Afghanistan en tonen geen willekeurig geweld op burgers in Jalalabad aan. Ook het

in het verzoekschrift geciteerde gedeelte van het Algemeen Ambtsbericht van de Nederlandse overheid van september 2014 gaat over de provincies en niet in concreto over Jalalabad.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij prima facie niet de schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Waar de verzoekende partij nog voorhoudt dat in de bestreden beslissing had moeten vermeld worden dat haar cassatieberoep bij de Raad van State toelaatbaar werd verklaard, ziet de Raad niet in om welke reden dit moest gemotiveerd worden nu een toelaatbaar cassatieberoep tegen een arrest dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus uitspreekt geen schorsende werking heeft. Evenmin is het relevant voor de beoordeling van het begrip "ernstig" misdrijf dat de verzoekende partij op 10 februari 2015 in vrijheid werd gesteld betreffende haar correctionele veroordeling. Voorts kan niet ingezien worden hoe de beslissing van het OCMW Eeklo waarin de verzoekende partij een leefloon als feitelijk samenwonende zou zijn toegekend de bestreden beslissing zou vermogen te beïnvloeden.

De verzoekende partij maakt prima facie niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht is geschonden.

Aan de tweede voorwaarde is niet voldaan: er is geen ernstig middel.

3.5.2.7. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. BEELEN